

The effect of beforehand and simultaneous oral contraceptive administration on urine total and free morphine concentration in tolerance and dependency models of rat

Sahebgharani M^{1*}, Partoazar A², Shetab Boshehri V¹, Ahadi A³, Sadr SH³

1-Department of Pharmacology, Faculty of Medicine, Tehran University of Medical Sciences, Tehran, I. R. Iran

2-Department of Nanotechnology, Faculty of Advanced Medical Sciences, Tehran University of Medical Sciences, Tehran, I. R. Iran

3-Department of Physiology, Faculty of Medicine, Tehran University of Medical Sciences, Tehran, I. R. Iran

Received May 7, 2009; Accepted December 9, 2009

Abstract:

Background: Addiction to opioid drugs is considered as a problem throughout the world. Addiction can be studied concerning: social, medical and psychological aspects. The social aspect of addiction is quite important. For example, the negative result of addiction test is a requirement for marriage and job by law. On the other hand, frauds in addiction tests have been reported (such as displacement of urine from bladder, alkalization or acidification of urine and taking of diuretics or oral contraceptives).

Materials and Methods: In the present study, two different chronic morphine administration protocols (tolerance and dependency models) were applied. Estrogen and progesterone were given prior and simultaneously with morphine. After the last injection of morphine, urine samples were taken every 6 h for 24 h. Then morphine was quantitatively detected by High Performance Liquid Chromatography (HPLC). Data analysis was performed using two-way ANOVA and repeated measures ANOVA test followed by Student-Newman-Keuls test. Conjugated morphine was measured by the subtraction of free part of morphine from the total one in the urine samples.

Results: Our results indicated that prior administration of estrogen and progesterone increased the metabolism of morphine 6 and 12 h after the last injection, while no significant change was detected after 18 and 24 h.

Conclusion: In summary, it can be concluded that estrogen and progesterone transiently affect the metabolism of morphine. Thus, the effect of the sex hormones on morphine metabolism is not clinically important.

Keywords: Morphine, Addiction, Dependency, Drug tolerance, Estrogens, Progesterone, Rat

* **Corresponding Author.**

Email: sahebgha@sina.tums.ac.ir

Tel: 0098 912 643 0907

Fax: 0098 21 664 02569

Conflict of Interests: *No*

Feyz, Journal of Kashan University of Medical Sciences Winter 2010; Vol 13, No 4, Pages 271-277

بررسی تاثیر تجویز قبل و همزمان داروهای ضد بارداری خوراکی بر غلظت تام و آزاد مورفین ادرار در دو مدل تحمل و وابستگی در موش صحرایی

موسی صاحبقرانی^{*۱}، علیرضا پرتوآذر^۲، سید وحید شتاب پوشهری^۳، علی احدی^۴، سید شهاب الدین صدر^۵

خلاصه

سابقه و هدف: امروزه روش‌های مختلفی جهت تشخیص فوری و دقیق اعتیاد به مواد مخدر توصیه می‌گردد. از آن میان می‌توان به روش‌های غربالی و آزمون‌های تاییدی اشاره نمود. گزارشات متعددی مبنی بر تاثیر احتمالی قرص‌های ضد بارداری خوراکی (OCP) بر افزایش کلیرانس و دفع مورفین وجود دارد. هدف از انجام این مطالعه ارزیابی دقیق اثر داروهای OCP بر دفع مورفین و اهمیت بالینی آن است.

مواد و روش‌ها: در این مطالعه دو روش تجویز مزمن مورفین (تولرانس و وابستگی) مورد استفاده قرار گرفت. همچنین دو داروی هورمونی استروژن (۱۰ mg/kg) و پروژسترون (۲۰ mg/kg) دو روز قبل و همزمان با تجویز مورفین در هر دو روش به حیوانات تزریق گردیدند. سپس نمونه‌های ادراری (با توالی ۶ ساعته) به مدت ۲۴ ساعت گرفته شد. و از روش HPLC به منظور شناسایی و اندازه‌گیری کمی مورفین در ادرار موش صحرایی استفاده شد. نتایج با استفاده از آزمون آماری اندازه‌گیری مکرر (Repeated Measures ANOVA) مورد بررسی قرار گرفتند.

نتایج: این مطالعه نشان داد که متابولیسم مورفین ۶ و ۱۲ ساعت بعد از قطع مورفین در مقایسه با گروه کنترل افزایش می‌یابد. در حالی که ۱۸ و ۲۴ ساعت بعد از قطع تجویز مورفین تفاوت معنی‌داری دیده نمی‌شود.

نتیجه‌گیری: نتایج فوق بیان‌گر آن است که تاثیر هورمون‌های استروژن و پروژسترون بر متابولیسم و دفع مورفین گذرا بوده و در نهایت دفع مورفین کوئزوگه در دو گروه دارو و کنترل به یک اندازه می‌رسد. لذا، در مصرف داروهای ضد بارداری به لحاظ بالینی تاثیر قابل توجهی بر آزمون‌های تشخیص اعتیاد ندارند و نمی‌تواند به عنوان تقلب در آزمون‌های تشخیص اعتیاد محسوب گردد.

واژگان کلیدی: مورفین، اعتیاد، وابستگی، تحمل دارو، استروژن‌ها، پروژسترون، موش صحرایی

فصلنامه علمی - پژوهشی فیض، دوره سیزدهم، شماره ۴، زمستان ۱۳۸۸، صفحات ۲۷۷-۲۷۱

مقدمه

فرم کوئزوگه دارو به علت قطبی بودن به سرعت از طریق کلیه دفع می‌گردد [۱]. علی‌رغم اثرات بالینی فوق‌العاده، بعدها مشخص شد که مصرف مورفین نیز بدون اشکال نیست. این دارو نشئه‌آور بوده و به واسطه احساس لذتی که ایجاد می‌نماید، مورد سوء استفاده قرار می‌گیرد. مشکل اساسی زمانی نمود می‌یابد که با مصرف مداوم آن به تدریج مقادیر بیشتری از مورفین جهت دستیابی به اثرات فارماکولوژیک اولیه مورد نیاز است. گاه افراد معتاد برای تجربه کردن احساس لذت بخش نخست به ده‌ها برابر مقدار اولیه از اپیوئیدها نیاز دارند. این پدیده تحمل نامیده می‌شود. مهمترین معضل مصرف مداوم مورفین و سایر داروهای اپیوئیدی بروز پدیده وابستگی روانی و جسمانی می‌باشد. به عبارت دیگر فرد معتاد به شدت به لحاظ روانی به این دسته از داروها وابسته می‌گردد؛ به طوری که برای دست‌یابی به داروهای اپیوئیدی دست به هر عملی می‌زند. وابستگی روانی عامل اصلی بزه‌کاری و جرائم توسط افراد معتاد محسوب می‌گردد. نهایتاً وابستگی جسمانی، به دلیل بروز علائم فیزیکی به دنبال قطع مصرف داروهای اپیوئیدی، معضل اعتیاد به این دسته از داروها را پیچیده‌تر

از نیمه قرن نوزدهم استفاده از مورفین (ماده قلیایی فعالی که ابتدای همین قرن از تریاک جدا شده بود) قبل از اعمال جراحی و نیز تسکین دردهای شدید رایج گردید. مورفین بعد از جذب وارد خون شده و به فرم آزاد یا غیر کوئزوگه اثرات فارماکولوژیک خود را اعمال می‌نماید. اما طی متابولیسم در کبد تبدیل به انواع کوئزوگه (مورفین ۳- گلوکوکورونید، مورفین ۶- گلوکوکورونید) می‌گردد.

^۱ دانشیار، گروه فارماکولوژی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران
^۲ دانشجوی مقطع دکترای تخصصی، گروه نانو تکنولوژی، دانشکده فناوریهای نوین،

دانشگاه علوم پزشکی تهران

^۳ دکترای تخصصی سم شناسی، گروه فارماکولوژی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران

^۴ کارشناس ارشد، گروه فیزیولوژی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران

^۵ استاد، گروه فیزیولوژی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران

^{*} نشانی نویسنده مسوول:

تهران، بلوار کشاورز، خیابان پورسینا، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تهران

تلفن: ۰۹۱۲۶۴۳۰۹۰۷ دویژنویس: ۰۲۱۶۶۴۰۲۵۶۹

پست الکترونیک: sahebgha@sina.tums.ac.ir

تاریخ دریافت: ۸۸/۲/۱۷ تاریخ پذیرش نهایی: ۸۸/۹/۱۸

بررسی تاثیر تجویز قبل و همزمان داروهای ...

دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی تهران بود. در هر گروه آزمایشی ۱۰ حیوان مورد استفاده قرار گرفت. حیوانات در قفس-های پلکسی گلاس شفاف (به ابعاد ۱۵×۳۰×۴۵ سانتی متر) در دمای محیطی $23 \pm 1^{\circ}\text{C}$ با دوره نوری ۱۲ ساعت روشنایی و تاریکی نگهداری شدند. حیوانات دسترسی آزاد به غذا و آب داشتند، مگر در زمان آزمایش. هر حیوان تنها یک بار مورد استفاده قرار گرفت و بلافاصله پس از آزمون کشته می شد.

داروها: در این آزمایش داروهای مورفین سولفات، پروژسترون و استرادیول والرات مورد استفاده قرار گرفت. مورفین سولفات در نرمال سالین و پروژسترون و استرادیول والرات در روغن زیتون حل شدند. مورفین سولفات به صورت زیر جلدی و پروژسترون و استرادیول والرات به صورت داخل صفاقی تزریق گردیدند. مورفین از کارخانه داروسازی تمسار و پروژسترون و استرادیول والرات از کارخانه داروسازی ایران هورمون خریداری گردیدند.

روش آزمایش: در این مطالعه دو مدل تحمل (تولرانس) و وابستگی به داروهای اپیوئیدی در موش صحرانی به کار رفت. در هر دو مدل، مورفین سولفات به مدت ۷ روز به صورت زیر جلدی تجویز گردید؛ با این تفاوت که در مدل تحمل (تولرانس) مورفین به میزان 10 mg/kg طی ۷ روز تزریق شد [۶]، اما در مدل ایجاد وابستگی مقدار مورفین به صورت پلکانی (66 mg/kg و $66, 106, 216, 316, 416, 516$) افزایش یافت [۷، ۶]. جهت بررسی اثر داروهای ضد بارداری بر متابولیسم مورفین، تجویز داروهای پروژسترون با دوز 20 mg/kg و استرادیول والرات با دوز 10 mg/kg به طور همزمان در دو موضع ۳ روز قبل از تجویز مورفین شروع شده و تا آخرین روز تزریق مورفین ادامه می یافت [۵]. بعد از آخرین تجویز، جمع آوری ادرار حیوان در فواصل ۶ ساعته با استفاده از دستگاه قفس متابولیک (شرکت فناوری آرابط، ایران) صورت گرفت. این جمع آوری به مدت ۲۴ ساعت ادامه داشت. بنابراین از هر حیوان ۴ نمونه ادراری به دست آمد. نمونه‌های ادرار در ظروف در بسته به مدت یک ماه در فریزر -20°C درجه سانتی گراد نگهداری شدند. در مرحله نهایی، برای اندازه گیری مورفین و متابولیت‌های آن توسط دستگاه HPLC، مراحل آماده سازی بر روی هر نمونه صورت گرفت و بعد از عمل استخراج، مورفین موجود در نمونه اندازه گیری شد [۸]. در این سری از آزمایشات حیواناتی که مورفین و روغن زیتون را به عنوان حامل دریافت می کردند به عنوان گروه کنترل در نظر گرفته شدند. گروه دوم حیوانات مورفین را به علاوه استرادیول و پروژسترون دریافت نمودند، که گروه آزمون تلقی می گردند.

استخراج مورفین آزاد از نمونه: 200 میکرولیتر از نمونه ادرار را

می سازد. تا به امروز مکانیسم دقیق تحمل و وابستگی روانی و جسمانی شناخته نشده است، اما به نظر می رسد تغییرات در فعالیت گیرنده‌های سیستم اپیوئیدی و به ویژه مسیر پیام رسان آن نقش مهمی داشته باشند [۴-۱]. به علاوه، پدیده اعتیاد جنبه اجتماعی و قانونی نیز پیدا کرده است. در مواردی چون ازدواج، اشتغال و مهاجرت‌های قانونی نتایج این آزمایش‌ها جنبه قانونی و قضایی دارند. روش‌های اندازه‌گیری مورفین در ادرار که به طور معمول در آزمایشگاه‌های تشخیص اعتیاد مطرح می باشد، در دو مرحله صورت می پذیرد. روش‌های غربالی: در این مرحله نمونه‌ها فقط از لحاظ حضور اپیوئیدها با استفاده از دو روش شیمیایی رنگ سنجی بر روی نمونه استخراج شده و همچنین ایمونواسی و یا همان نوارهای مورفین چک بر روی نمونه اولیه و خام آزمایش می گردند. روش آزمون‌های تکمیلی و تاییدی: در این مرحله از کروماتوگرافی لایه نازک (TLC) بر روی نمونه استخراج شده استفاده می گردد که نوع آلکالوئید مصرفی مشخص شده و نتیجه قطعی آزمایش بر مبنای شناسایی مورفین اعلام می گردد [۴-۲]. از طرف دیگر افراد معتاد نیز سعی در یافتن راه‌هایی جهت خنثی نمودن روش‌های تشخیص اعتیاد می باشند که از آن میان می توان به کاربرد داروهای ضد بارداری جهت مغشوش نمودن نتایج تشخیص داروهای اپیوئیدی اشاره نمود. داروهای ضد بارداری خوراکی (شامل ترکیبات استروژنی (اتینیل استرادیول) و پروژستینی (لوانورژسترل) عمدتاً جهت جلوگیری از بارداری به کار می روند [۴]. اما، گزارشاتمی وجود دارد مبنی بر اینکه این دسته از داروها به علاوه موجب تغییر الگوی متابولیسمی و کلیرانس برخی از داروها از جمله داروهای ضد تشنج و داروهای اپیوئیدی می گردند. در این میان، داروهای اپیوئیدی به خصوص مورفین به جهت درصد قابل ملاحظه اعتیاد نسبت به آن مورد توجه قرار گرفته‌اند. این در حالی است که در مورد مورفین نیز گزارشات ضد و نقیضی وجود دارد. برای مثال مطالعه سبزواری و همکاران [۵] نشان می دهد که تجویز همزمان داروهای ضد بارداری خوراکی تغییر قابل توجهی بر کلیرانس و دفع مورفین اعمال نمی کند. با توجه به نقائص موجود، در این مطالعه بر آن شدیم تا با استفاده از مدل‌های حیوانی تحمل و وابستگی به مورفین، نقش داروهای ضد بارداری خوراکی بر متابولیسم و نهایتاً دفع این دارو را مورد بررسی دقیق قرار دهیم.

مواد و روش‌ها

حیوانات: در این مطالعه تجربی از موش صحرانی نر سفید نژاد Wistar (به وزن ۱۸۰ تا ۲۲۰ گرم) استفاده شد. تولید و تکثیر حیوانات و نیز محل انجام آزمایشات، گروه فارماکولوژی

نتایج

مدل تحمل (Tolerance)

همان طور که در بخش مواد و روش‌ها اشاره گردید، در مدل تحمل (تولرانس) مورفین سولفات (10 mg/kg) به مدت ۷ روز به صورت زیر جلدی تجویز گردید. جهت بررسی اثر داروهای ضد بارداری بر متابولیسم مورفین، تجویز داروهای پروژسترون با دوز 20 mg/kg و استرادیول والرات با دوز 10 mg/kg به طور همزمان در دو موضع ۳ روز قبل از تجویز مورفین شروع شده و تا آخرین روز تزریق مورفین ادامه می‌یافت. با توجه به نمودار و نیز جدول شماره ۱، حیوانات در دو گروه دارو و کنترل مورد بررسی قرار گرفتند. آنالیز آماری با استفاده از آزمون ANOVA دو طرفه نشان داد که میزان دفع مورفین کونژوگه در ساعات ۶ و ۱۲ ساعت افزایش معنی‌داری نسبت به گروه کنترل داشت ($P < 0/05$). در حالی که در ساعات ۱۸ و ۲۴ تفاوت معنی‌داری به لحاظ آماری مشاهده نمی‌شود ($P > 0/05$). همچنین، آنالیز آماری با استفاده از آزمون آماری مکرر نشان داد که تفاوت معنی‌داری بین میزان دفع مورفین کونژوگه در ساعات مختلف وجود دارد ($P < 0/001$). به علاوه، میزان دفع مورفین کونژوگه در ساعات ۶ و ۱۲ افزایش معنی‌داری نسبت به گروه کنترل داشت ($P < 0/05$). در حالی که در ساعات ۱۸ و ۲۴ این چنین نبود ($P > 0/05$).

جدول شماره ۱ - تاثیر پیش تیمار استروژن و پروژسترون بر غلظت

مورفین کونژوگه در ادرار (میلی گرم بر میلی لیتر)

در مدل تحمل (تولرانس)

ساعت بعد از تجویز دارو	مورد	شاهد
۶	0/0328 ± 0/01*	0/0001
۱۲	0/0130 ± 0/01*	0/0011 ± 0/0004
۱۸	0/0145 ± 0/005	0/01388 ± 0/04
۲۴	0/0101 ± 0/06	0/0862 ± 0/05

* $P < 0/05$ در مقایسه با گروه کنترل می‌باشد.

مدل وابستگی (Dependence)

در مدل وابستگی، مورفین سولفات به مدت ۷ روز تجویز گردید. به صورت پلکانی (66، 166، 266، 366، 466 و 566 mg/kg) و زیر جلدی تزریق گردید. جهت بررسی اثر داروهای ضد بارداری بر متابولیسم مورفین، تجویز داروهای پروژسترون و استرادیول والرات همانند مدل تحمل صورت گرفت. همان طور که در نمودار و نیز جدول شماره ۲ نشان داده شده است، حیوانات در دو گروه دارو و کنترل مورد بررسی قرار گرفتند.

برداشته و آمونیاک به آن اضافه می‌کنیم تا PH نمونه به 9-8/5 برسد. سپس آنقدر پودر کلرید سدیم به نمونه اضافه می‌کنیم تا از نمک اشباع شود و متعاقباً آن را با کلروفرم استخراج نمودیم. سپس حاصل استخراج را از کاغذ صافی حاوی سولفات سدیم خشک عبور داده تا آب آن گرفته شود. نمونه را در بن ماری جوش تبخیر کرده و از حاصل آن جهت اندازه‌گیری مورفین توسط دستگاه HPLC استفاده نمودیم [۸].

استخراج مورفین تام (کل): ۲۰۰ میکرولیتر از نمونه ادرار را برداشته و جهت شکستن باند گلوکوکورونید، pH نمونه را با HCL غلیظ به ۲-۱ (۲-۱ قطره HCL غلیظ کافی است) می‌رسانیم. سپس نمونه را به مدت ۳۰ دقیقه در بن ماری جوش قرار می‌دهیم؛ نمونه‌ها را در دمای محیط خنک کرده و بقیه مراحل را مانند مرحله ۱ انجام می‌دهیم. پس از آنالیز HPLC برای هر نمونه ادرار، میزان مورفین آزاد را از مورفین کل کم کرده تا میزان مورفین کونژوگه با اسید گلوکوکورونیک به دست آید [۸].

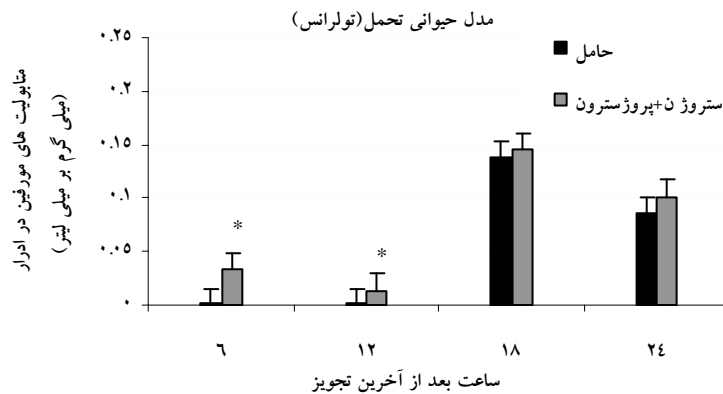
اندازه‌گیری مورفین با دستگاه کروماتوگرافی مایع با کارایی بالا (HPLC): در این مطالعه اندازه‌گیری مورفین در نمونه ادراری با دستگاه HPLC (CECIL) مدل ۱۱۰۰ دو پمپه ساخت کشور انگلستان صورت گرفت. دتکتور این دستگاه از نوع UV بوده و از طول موج ۲۱۰ nm استفاده شد. فاز متحرک ترکیبی از Aceto nitril 5% + Metanol 8% + EDTA-Na2 (0.5Mm + KH2Po4 12 mM) تحت شرایط ایزوکراتیک بوده و توسط یک پمپ با سرعت جریان فاز متحرک 0/5 میلی لیتر در دقیقه تنظیم گردید. ستون مورد استفاده C18 Perfectsil Target ODS-3 با مشخصات: Particle size: 5µm، Batch-، no: LPO043 15 سانتی متری و بدون CAP مارک MZ ساخت کشور آلمان تهیه گردید. با شرایط فوق الذکر در دستگاه HPLC، مورفین در دقیقه ۷ و هورمون‌های استروژن و پروژسترون در دقایق ۱۳ و ۱۹ از ستون خارج شدند. دستگاه بعد از هر برنامه کاری روزانه با آب و استونیتریل و متانول شستشو داده می‌شد [۹، ۱۰].

آنالیز آماری: داده‌ها پس از جمع‌آوری، با استفاده از نرم افزار آماری SPSS ویرایش ۹ مورد بررسی قرار گرفتند. در بررسی آماری، آنالیز آماری با استفاده از آزمون ANOVA دو طرفه انجام گرفت. همچنین، آزمون آماری Repeated Measures ANOVA به عنوان تست تکمیلی به کار رفت. اختلاف بین میانگین‌ها با $P < 0/05$ معنی‌دار تلقی شدند. هر نقطه بیان گر $\bar{X} \pm SEM$ برای هر گروه ۱۰ تایی است.

بررسی تاثیر تجویز قبل و همزمان، ...

اندازه‌گیری مکرر نشان داد که تفاوت معنی‌داری بین میزان دفع مورفین کونزوگه در ساعات مختلف وجود دارد ($P < 0/001$). به علاوه میزان دفع مورفین کونزوگه در ساعات ۶ و ۱۲ افزایش معنی‌داری نسبت به گروه کنترل داشت ($P < 0/05$). در حالی که در ساعات ۱۸ و ۲۴ این گونه نبود ($P > 0/05$).

آنالیز آماری با استفاده از آزمون ANOVA دو طرفه نشان داد که میزان دفع مورفین کونزوگه در ساعات ۶ و ۱۲ افزایش معنی‌داری نسبت به گروه کنترل داشت ($P < 0/05$). در حالی که در ساعات ۱۸ و ۲۴ تفاوت معنی‌داری به لحاظ آماری مشاهده نمی‌شود ($P > 0/05$). همچنین، آنالیز آماری با استفاده از آزمون آماری

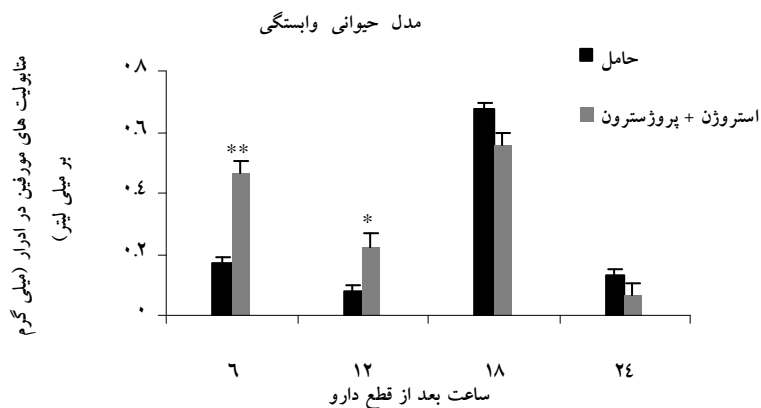

نمودار شماره ۱- تاثیر پیش تیمار استروژن و پروژسترون بر غلظت مورفین کونزوگه در ادرار در مدل تحمل (تولرانس)

جدول شماره ۲- تاثیر پیش تیمار استروژن و پروژسترون بر غلظت مورفین کونزوگه در ادرار (میلی گرم بر میلی لیتر) در مدل وابستگی

شاهد	مورد	ساعت بعد از تجویز دارو
$0/173 \pm 0/05$	$0/4657 \pm 0/03^{**}$	۶
$0/072 \pm 0/04$	$0/2257 \pm 0/036^*$	۱۲
$0/675 \pm 0/07$	$0/5587 \pm 0/068$	۱۸
$0/128 \pm 0/08$	$0/0639 \pm 0/076$	۲۴

* $P < 0/05$, ** $P < 0/01$ در مقایسه با گروه کنترل می باشد.

نمودار شماره ۲- تاثیر پیش تیمار استروژن و پروژسترون بر غلظت مورفین کونزوگه در ادرار در مدل وابستگی (Dependence)

بحث

مورفین (مورفین کونزوگه) در ادرار می‌باشد. براساس نتایج موجود، تجویز استروژن و پروژسترون همراه با مورفین، موجب افزایش متابولیسم آن طی ۶ و ۱۲ ساعت بعد از قطع آخرین دوز مورفین گردید. در حالی که تغییر معنی‌داری در متابولیسم مورفین ۱۸ و ۲۴ ساعت بعد از قطع آخرین دوز آن مشاهده نشد. در مطالعه‌ای که توسط دکتر سبزواری و همکاران وی [۷] صورت گرفت، تجویز همزمان استروژن و پروژسترون با مورفین تاثیری بر دفع ادراری مورفین نداشت. در آن مطالعه، نمونه‌های ادراری بعد از ۲۴ ساعت و به طور یکجا جمع آوری می‌شدند. بنابراین می‌توان عدم دستیابی به نتیجه مشخص را مربوط به طولانی بودن دوره جمع آوری نمونه‌ها دانست در حالی که در مطالعه حاضر طول مدت جمع آوری به ۶ ساعت کاهش یافت، تا تغییرات دفعی مورفین در فواصل زمانی کوتاهتر مورد بررسی قرار گیرد. به علاوه از روش HPLC که روش دقیق‌تری جهت اندازه‌گیری مورفین محسوب می‌گردد نیز استفاده شد. نتایج حاضر بر خلاف مطالعه قبلی بیانگر تاثیر نسبی داروهای ضد بارداری بر دفع مورفین می‌باشد. اما اثر این نسبی نیز گذرا و موقت بوده و حداکثر بعد از ۱۸ ساعت به حد کنترل می‌رسد. بنابراین بر اساس این مطالعه، داروهای ضد بارداری نمی‌توانند نقش قابل توجهی در دفع مورفین ایفاء نمایند. اما در پایان لازم به ذکر است که انجام مطالعات انسانی نیز به عنوان تکمیل داده‌های حیوانی موجود ضروری می‌باشد.

نتیجه‌گیری

در مجموع می‌توان اظهار داشت که تاثیر داروهای ضد بارداری بر آنزیم‌های متابولیزه‌کننده مورفین، اثری گذرا و وابسته به زمان می‌باشد. این پدیده می‌تواند ضد و نقیض بودن گزارشات قبلی راجع به تاثیر داروهای ضد بارداری بر مورفین را توجیه نماید. لذا به نظر نمی‌رسد که داروهای ضد بارداری خوراکی بتوانند غلظت و نهایتا اثرات فارماکولوژیک مورفین را تحت تاثیر قرار دهند.

تشکر و قدردانی

نویسندگان مقاله از سازمان پزشکی قانونی ایران به جهت تامین هزینه‌های انجام این طرح تشکر و قدردانی می‌نمایند.

مصرف جهانی داروهای اپیوئیدی به جهت افزایش تولید، تکنیک‌های جدید خالص سازی و بالطبع کاهش قیمت افزایش چشمگیری یافته است. امروزه روش‌های تشخیص سریع مورفین در ادرار وجود دارد که از آن جمله می‌توان به TLC (کروماتوگرافی لایه نازک)، HPLC (کروماتوگرافی مایع با کارایی بالا) و EIA (ایمونواسی آنزیماتیک) اشاره نمود [۱۴-۱۱]. اثبات اعتیاد به مواد مخدر به خصوص در زمان اشتغال به کار و یا ازدواج نقش حیاتی می‌یابد. در حال حاضر شایعه استفاده از قرص‌های ضد بارداری جهت کاهش و یا حذف داروهای مخدر از نمونه‌ها به مطرح می‌باشد [۱۵]. گزارشاتی مبنی بر تاثیر داروهای ضد بارداری خوراکی بر متابولیسم و دفع مورفین وجود دارد، اما وجود این اثر به طور قطع روشن نشده است. لذا، در این مطالعه از تزریق داروهای ضد بارداری همراه با دو روش تجویز مورفین در موش صحرایی استفاده گردید (روش ایجاد تحمل (Tolerance) و وابستگی (Dependency) به مورفین). به علاوه جهت بررسی دقیق تر تاثیر داروهای ضد بارداری بر متابولیسم مورفین، نمونه‌های ادراری ۶ ساعته طی ۲۴ ساعت مورد بررسی قرار گرفتند. مطالعات قبلی نشان می‌دهند که داروهای ضد بارداری موجب افزایش متابولیسم و دفع برخی از داروها می‌شوند. به عنوان مثال گزارشاتی وجود دارد مبنی بر آنکه در خانم‌های مصرف کننده داروهای ضد بارداری، مقادیر بیشتری از داروهای اپیوئیدی جهت بروز اثرات ضد درد آنها مورد نیاز است. اما در مجموع هنوز نتیجه‌گیری قطعی در رابطه با نحوه تاثیر داروهای ضد بارداری خوراکی بر متابولیسم مورفین وجود ندارد [۱۶]. از طرف دیگر Crotty و همکاران [۱۷] نشان دادند که داروهای ضد بارداری خوراکی موجب افزایش فعالیت آنزیم گلوکوکورتیل ترانسفراز و افزایش دفع مورفین می‌گردند. البته لازم به ذکر است که مورفین متابولیسم خود را نیز تحت تاثیر قرار می‌دهد. به عنوان مثال N-دمتیل‌اسیون مورفین ۲ هفته بعد از تجویز مزمن آن توسط خود دارو مهار می‌گردد. به علاوه تجویز همزمان دز ایمی پرامین نیز با مهار متابولیسم مورفین از طریق N-دمتیل‌اسیون موجب افزایش کارایی و طول دوره اثر مورفین می‌گردد [۱۸]. در مطالعه حاضر اندازه‌گیری مورفین تام (Total) و مورفین غیر کونزوگه (آزاد) ادرار صورت گرفت. تفاوت این دو عدد بیانگر میزان متابولیت‌های

References:

[1] Van Ree JM, Gerrits MA, Vanderschuren LJ. Opioids, reward, and addiction: An encounter of biology, psychology and medicine. *Pharmacol Rev* 1999; 51(2): 341-96.

- [2] Corbett AD, Henderson G, McKnight AT, Paterson SJ. 75 years of opioid research: the exciting but vain quest for the Holy Grail. *Br J Pharmacol* 2006; 147 Suppl 1: S153-62.
- [3] Kreek MJ, Bart G, Lilly C, LaForge KS, Nielsen DA. Pharmacogenetics and human molecular genetics of opiate and cocaine addictions and their treatments. *Pharmacol Rev* 2005; 57(1): 1-26.
- [4] Goodman LS, Hardman JG, Limbird LE, Gilman AG. Goodman and Gilman's The pharmacological basis of therapeutics. 10th ed. New York: McGraw-Hill; 2001.
- [5] Sabzevari O, Ebrahimi KH, Vaez-Mahdavi MR. Investigation of oestrogen and progesterone interference with morphine identification in 24 hours urine of rats by TLC technique. *Daru* 1999; 7(3):18-22.
- [6] Dizgah IM, Karimian SM, Zarrindast MR, Sohanaki H. Attenuation of morphine withdrawal signs by a D1 receptor agonist in the locus coeruleus of rats. *Neuroreport* 2005; 16(15): 1683-6.
- [7] Sepehrizadeh Z, Sahebgharani M, Ahmadi S, Shapourabadi MB, Bozchlou SH, Zarrindast MR. Morphine-induced behavioral sensitization increased the mRNA expression of NMDA receptor subunits in the rat amygdala. *Pharmacology* 2008; 81(4): 333-43.
- [8] Clarke EGC, Moffat AC. Clarke's Isolation and Identification of Drugs: In Pharmaceuticals, Body Fluids and Post Mortem Material. 2nd ed. London: The pharmaceutical press; 1986.
- [9] Schneider JJ, Ravenscroft PJ. Determination of morphine in plasma by high-performance liquid chromatography with fluorescence detection. *J Chromatogr* 1989; 497: 326-9.
- [10] Zende-Del R. Morphine detection in addict's plasma using HPLC [Thesis]. Tehran. Tehran University of Medical Sciences. 2001. [in Persian]
- [11] Moeller MR, Kraemer T. Drugs of abuse monitoring in blood for control of driving under the influence of drugs. *Ther Drug Monit* 2002; 24(2): 210-21.
- [12] Kraemer T, Paul LD. Bioanalytical procedures for determination of drugs of abuse in blood. *Anal Bioanal Chem* 2007; 388(7):1415-35.
- [13] Moeller MR, Steinmeyer S, Kraemer T. Determination of drugs of abuse in blood. *J Chromatogr B Biomed Sci Appl* 1998; 713(1): 91-109.
- [14] Vandevenne M, Vandebussche H, Verstraete A. Detection time of drugs of abuse in urine. *Acta Clin Belg* 2000; 55(6): 323-33.
- [15] Djahanguiri B. Addiction detection and treatment guideline. Kharazmi publisher; 2002. [in Persian]
- [16] Back DJ, Orme ML. Pharmacokinetic drug interactions with oral contraceptives. *Clin Pharmacokinet* 1990; 18(6): 472-84.
- [17] Crotty B, Watson KJR, Desmond PV, Mashford ML, Wood LJ, Colman J, et al. The oral contraceptive pills increase morphine clearance but does not increase hepatic blood flow. *Gastroenterol* 1986; 90: 1779-85.
- [18] Goldstein F, Mojaverian P, Ossipov MH, Swanson BN. Evaluation in analgesic effect and plasma levels of morphine by desipramine in rats. *Pain* 1982; 14(3): 279-82.